

Alb sublim

Probabil au rămas niște ninsori
Datoare iernii, cu un alb sublim
Probabil fulgii nu mai au dresori
De cad așa-n paharul meu cu vin

Și-ar fi desigur mult prea incorect
Să îmi asum această preînsoare
Acum când iarna îmi pulsează-n piept
Și-o lume-anesteziată pe nedrept
Nici nu-și mai amintește ce-o mai doare

Și totuși... va rămâne-un martor mut
Cu-n singur ochi, cu genele de gheață
Privind absent din cerul altei ierni
Cum ne luăm ninsori cu împrumut
Să ne așternem alb sublim
Prin viață.

Echilibru pe gheață

oamenii se privesc cu ochi reci
rostindu-și cuvinte frumoase
uneori accentuându-le
pe unele dintre ele
doar să devină plauzibile
se recunosc aceste cuvinte
pentru că au
o rezonanță aparte
rece
fără empatie.
de multe ori
aceste cuvinte frumoase
îngheață pe drumul
dintre buzele lor
și urechile mele.
și atunci... ce spectacol!
pe drumul acela
învăț să alunec pe gheață în orice anotimp!
cuvintele-s din ce în ce mai frumoase
iar eu...
îmi păstrez tot mai bine echilibrul
alunecând.

Laura CÎRCU MUNTEANU